

KUTAK ZA DUHOVNI TRENUTAK

Draga braćo i sestre!

U današnjem Evanđelju riječ je o dvije bolesti: o bolesti tijela - gubi, i o bolesti duše - nezahvalnosti. Guba je bila strašna bolest koja je uzrokovala duševne i tjelesne patnje. Gubavci su podnosili teške tjelesne boli jer im je tijelo bilo prepuno groznog krasta koje su se pretvarale u rane. Još teža patnja za gubavce bila je njihova fizička izolacija. Tko bi god bio zaražen tom strašnom bolešću morao je otići u izolaciju. Morao je živjeti na zabačenim mjestima. Uz fizičku bol morao je i duševno patiti.

I među tim gubavcima proširila se vijest da se pojavio Prorok koji ih može izliječiti. I deseterica njih su smogli hrabrosti i dolaze pred Isusa. Jedan od njih bio je za Židove stranac - Samarijanac. I Isus čini čudo. Svima vraća prijašnje zdravlje. Šalje ih da se pokažu svećenicima koji će potvrditi njihovo ozdravljenje i odobriti im povratak u normalni život.

Sada bismo očekivali da će sva deseterica jurnuti za Isusom, da će se baciti pred njega, da će mu do neba zahvaljivati, da će ga pozvati k svojim kućama, da će ga obilato pogostiti i nagraditi. No, ne događa se ništa od toga. Svi oni netragom nestaju, osim jednoga. On se vraća do Isusa, baca se pred njegove noge i do neba mu zahvaljuje, te slavi Boga u sav glas. Jasno mu je bilo da takvo djelo može učiniti jedino Bog. I on to sa zahvalnošću priznaje.

A taj jedini nije bio Židov, nego stranac – Samarijanac, napola poganin. A gdje su ona druga deveterica? Zaboravili su na Isusa koji im je darovao najveću sreću. I Isus je radi toga žalostan. Dao im je neizmjerni dar, a oni su njemu iskazali toliku nezahvalnost.

Koliko smo puta i mi u svojem životu nešto slično doživjeli? Koliko smo puta nekome pomogli, nekome iskazali svoju ljubav i pažnju – a što smo zauzvrat dobili? Često puta nezahvalnost, a ponekad i teški udarac. A zahvalnost bi trebala biti jedna od glavnih ljudskih i kršćanskih vrlina. Zahvalnost bi trebao biti temeljni stav stvorenja pred Stvoriteljem. Jer sve što imamo i jesmo Njegov je dar. I na svemu tome trebamo Bogu uvijek zahvaljivati. Riječ euharistija znači zahvala. Stoga zahvaljujmo Bogu preko nedjeljne svete mise koju nemojmo propuštati. A sveta Misa uvijek završava riječima: „Bogu hvala“. I neka je Bogu hvala i slava za sve.

Josip Hadrović, župnik

KUTAK ZA RAZMIŠLJANJE

SLADOLED I PREDRASUDE

Dogodilo se to jednog dana, davno, u doba kada se sladoled nije mogao jesti baš svaki dan. Desetogodišnji dječak je ušao u hotelski restoran i sjeo za stol. Konobarica je stavila čašu vode ispred njega. “Koliko košta sladoledni kup?”, pitao je. “Pedeset centi”, odgovorila je ona. Dječak je izvukao novčiće iz džepa i prebrojao ih. “Koliko onda košta obična porcija sladoleda?”.

“Dvadeset pet centi”, odgovorila je nestrpljivo konobarica. “Čuj, hoćeš li sladoled ili nećeš?” “Uzeti ću običan sladoled, hvala”, reče dječak pocrvenjevši. Konobarica je donijela sladoled, stavila račun na stol i otišla ne pogledavši ga. Dječak je pojeo sladoled, platio na kasi i otišao. Kada se konobarica vratila, počela je plakati dok je brisala stol. Tamo, uredno poslagano pored prazne zdjele od sladoleda, stajalo je trideset pet centi. On nije uzeo sladoledni kup, jer ne bi imao dovoljno novaca da joj ostavi napojnicu.

Predrasude i navike. Cijeli život silom guramo ljude da se uklope u naše predrasude o njima. Ako nam se kadkad pokušaju pokazati drugačijima, ako pokušaju pokazati nježnost, suze, smijeh ili radost jer su prije možda bili kruti i bešćutni, mi im priječimo: "Daj ne glumi, kao da te ne znam." I drugi nama isto rade. Jeste li primijetili kako nam je nekad jako neugodno sjedati za istim stolom sa svoja dva poznanika koji se međusobno prvi put vide? To je zato što svaki, od te dvojice, ima prema nama drugačije predrasude. Jedan od nas očekuje jednu vrstu reakcija na neke teme, a drugi drugu, kako smo ih već nekad prije navikli, pa zbunjeni ne znamo što da kažemo. Jeste li primijetili, za razliku od toga, kako se drugačije ponašamo kad negdje upoznamo nekog potpunog stranca? Nekad nas iznenadi, ako nam se ta osoba učini ugodnom pa se opustimo, kako smo se oslobodili i kako kroz nas progovara naš drugačiji 'ja'. To je zato jer ta osoba nema nikakva očekivanja prema nama jer ništa o nama ne zna... Međusobno se programiramo našim znanjima, očekivanjima i navikama. Nije onda ni čudno što smo nesretni. Učimo se, svaki dan iz početka, susretati ljude kao da ih prvi put susrećemo, koliko god dugo ih poznavali. Kad sljedeći put sjedneš s nekim na kavu gledaj ga/je i slušaj kao da ga/je prvi put vidiš. Možda uspiješ bar na kratko oživjeti. Ustrajnim vježbanjem, u ovome, stvari postaju puno bolje. :)

